

Nostalgiamotoristien Korona-Classic ajo.

Nostalgiamotoristien vuotuinen Classic-ajo vanhoilla 1966 valmistetuilla tai sitä vanhemmilla moottoripyörillä oli jo aiemmin peruttu, mutta nyt järjestetty Korona-Classic oli tarkoitettu vain jäsenille ja se ajettiin 18. heinäkuuta 2020 helteisen kelin suosiessa tapahtumaa. Kokoontuminen oli Virkkalan Pähkinäniemessä Kalkkiradantiellä, josta lähdettiin matkaan noin kello kymmenen. Osanottajia oli kolmattakymmentä, erilaisilla ja eri ikäisillä pyörillä, mukana yksi ulkomaalainenkin. Itse sain Börje "Löbbe" Löfborgiltä lainaksi ajoa varten 350 kuutioisen Jawan, jolla ajoin hänen kotoaan lähtöpaikalle, mutta siellä vaihdoin häneltä alleni 250 kuutioisen harvinaisen Žetin. Reitti kulki Pähkinäniemestä Vappulan kautta Lohjalle, Kauppakatuä pitkin Suurlohjan -kadulle, josta lähdettiin Sammattia kohti. Sammattista käännettiin heti Lärvätsalon jälkeen Karjalohjan suuntaan. Ohitettiin Karjalohja, jossa Unkan Baarin terassilla oli porukkaa kuin sitä kuulua meren mutaa ja kaikkien leuat roikkuivat hämmästyksestä kuin liian pitkälle vedetyt piirongin laatikot, old timereiden jyristessä ohi. Ylitettiin Inkoo-Salo tie ja sauhuttiin Antskogin läpi. Ainoa pysähdys oli Fiskarsin torilla. Taukoa kesti noin kolme varttia. Polttonesteitä muutettiin taas eteenpäin vieväksi energiaksi, josta pieni episodi Fiskarsin jälkeisessä tunnelissa. Edellä ajavan isokuutioisen pyörän kuljettaja kytki tunneliin tultaessa "jäkipolton" päälle, joka aiheutti ylääänipamahduksen äänivallin rikkoutuessa. Pamahdusta seurasi pitkä tulenlieska. Jäkipolton sammui tunnelin päättyessä, mutta jotakin punaisena kytevää riitti putkessa vielä seuraavan mäen päälle saakka. Vaikuttava näky sekä äänet.

Fiskarsin jälkeen käännettiin tielle 111 Tenholan suuntaan, josta heti vasemmalle Pohjan keskustan lävitse tielle 1031 joka oli mutkaista hiekkatietä. Ajoreitin tiet olivat enimmäkseen päällystettyjä, mutta osa oli syheröisiä hiekkapätkiä, jotka olivat minulle myrkyä. Pitkä, neljäkymmenenviiden -vuoden ajotauko oli ruostuttanut ajotaitoni, jos taitoa on koskaan ollutkaan. Ajo kuulalaakerisoralla ei kuulu parhaimpiin nautintoihini, mutta onneksi letkan vauhti oli sangen maltillista, muuten en olisi pysynyt mukana. Erään mäen päällä oli jyrkkä kaarre oikealle ja tie väärinpäin kallellaan ja juuri mäen päällä ajolinjalla iso kuoppa. Väistäessäni kuoppaa takapyörä tuntui lähtevän kuulalaakerisorassa alta ja hetken oli vilpoiselta tuntuva olo. Rengas sai kuitenkin pitoa ja matka jatkui. Tultiin vihdoin kääntöpisteeseen Tammisaaren keskustaan, jossa kuuden pyörän ryhmälle tapahtui pieni virheellinen reittivalinta, joka johti umpikujaan, mutta oikea väylä torin ohitse kuitenkin löytyi. Ajo jatkui vähän matkaa tietä numero 1002 josta käännettiin vasemmalle Snappertunaan päin. Taas oli osa mutkaista hiekkatietä ja viimein päällystetylle tielle saavuttuamme huomasi olevani letkan viimeinen, mutta hyvä niinkin, että pysyin edes näköetäisyydellä edellä ajavista. Jossakin vaiheessa epäilin, että ovatko kaikki mukana ja asia selvisi myöhemmin. Osa motoristeista oli jättänyt Snappertunan lenkin väliin ajaen tielle 25 päästyään Tammisaaren ohi suoraan Karjaan Shellille. Ajon päätyttyä kahvi ja munkkirinkilä maistui, mutta kaikki loppuu aikanaan vaan armonsa ei milloinkaan, sanotaan sanassa. Kiitokset omasta puolestani kaikille mukana olleille ja ajon onnistumisen eteen töitä tehneille ja hyviä ajokelejä.

Erkki Lahtinen.